

Novičar iz mnogih krajev.

Po naznanilu c. k. ministerstva se bo izdajanje dolžnih pisem za državno posojilo kmali začelo. — Dohodki na cesarskih železnicah druge kvartet. l. so znesli 4 mil. in 958.051 fl.; peljalo se je v tem času 1 mil. in 592.001 ljudi, 9 mil. in 470.423 centov pa blaga. Veliko se govori, da se bojo cesarske železnice neki francoski družbi za 90 let v najém (štant) dale; kupna cena je nek 200 milijonov frankov (80 milijonov goldinarjev našega dnarja); plačala se bo kupšina v 3 letih brez činža; odstop od dogovora na obeh straneh je na 6 tednov izgovorjen. — Svitli nadvojvoda Joan so poslednji veliki zbor koroške kmetijske družbe 24. okt. počastili s svojo nazočnostjo; drugi dan so se vernili spet v Gradec nazaj. — Slišali smo, da so presv. cesar že poterdili slovensko prestavo nove „cesarske pesmi“, ktera ima veljati za vse slovenske dežele kot polnoverna prestava; rabilo se je za ta prevod nek 12 pesem, ki so bile v časnikih natisnjene ali v rokopisih na Dunaj poslane. — Brali smo v nekem českem časniku, da se ravno zde pomenkvajo vlade mnogoverstnih dežel, da bi se v pariško razstavo namenjeno blago na vse železnice brez plačila jemalo; ako se to doverši, ne bo pošiljanje blaga v to razstavo nikomur pri nas stroškov za vožnino prizadjalo, ker na avstrijskih in francoskih železnicah bode že tako to brez plačila šlo. — Gotovo je, da kolera na Dunaji ooenjuje in se proti ogerški strani vleče; v Požunu (Presburgu) se je že prikazala. — Stara kraljica parska Terezija, žena kralja Ludevika, je tudi te dni za kolero umerla. — Francoska vlada je začasno prepoved razglasila, da nihče ne sme na Francoskem žganja žgati iz žita in družega moknatega sadu, ker kruha je zde ljudstvu pred vsem drugim potreba. — V vojski v Krimu se še zmiraj ni nič dognalo; zadnje novice pravijo, da bombe zedinjene armade še niso dosti opravile; z naglim naskokom pa načete Sevastopolja vzeti, ker bi naj manj 10.000 vojakov moglo gotovo smert storiti; sklenila sta tedaj vojskovodja francoske in angleške armade bolj od deleč z velikimi bombami in brez naskoka; mesto, luko in rusovske barke pokončati (?). Ker pa — se iz Carigrada piše — se bo v tem rusovska armada zlo pomnožila po dohodu novih kardel, se bojo gotovo enkrat ali pa še večkrat na planem udarili. 18. t. m. so nek Rusi že tako od več strani iz terdnjave ob enem planili nad zedinjeno armado, ki jih je z velikim trudom in veliko zgubo nazaj zapodila. Kakor izid vojske na Krimu še ni gotov, tako negotovo je še tudi, ali bota parski minister Pfordten in saksonski Beust, ki oba prideta iz Berlina tudi na Dunaj, spravila avstrijsko in prusko vlado v edinstvo. Iz Petrograda je prišlo 18. t. m. od rusovskega ministra pismo v Berlin na ondašnjega rusovskega poročnika, v katerem on pravi, da rusovska vlada nepremakljivo ostane pri svoji politiki za stran turških dežel. — Zdej hočejo Francozi in Angleži tudi v severne kraje Amerike vojne barke poslati, da naj ondi pokončajo naselitve Rusov, ki imajo ondi le 2 fregati po 24 topov, 1 korveto in 2 parobroda. — Knez črnogorski Danilo je prišel 26. t. m. v Zadar; od tod gré v Terst, in iz Tersta na Dunaj.

Prodani sin in spokorjeni razbojnik.

(Dalje.)

Rekši to je spustil se od grada. Prenočvaje zmir pod milim nebom. In naravnost jezdi proti Rimu. Dolgo jezdi več ko celo leto, Ko prijezdil je pred vrata rimske,

Skoči z belca trudnega konjiča,
Zažene ga po trati zelenej,
Da se hrani in napije vode.
Janko grede peš u sveto mesto,
V sveto mesto, papeža poslopje,
Ino stopi k svetemu očetu,
Pa ponižno jame govoriti:

„Sveti oče, božja pomoč naša!
Iz dežele daljne sem priromal
K vam očetu, božjemu prijatlu,
Da me hude rešite nadloge.
Lastni oče me prodal je vragu,
stni oče v maternem te-

lesu“.
Z roko belo si oči zatisne
Sveti oče slavni rimski papež.
V perstanu se demant mu za-

sveti
Ko danica na višnjem nebu.
Dolgo misli pa ustane kviško,
In čestito jame besediti:

„Bore revež! da se Bog usmili!
Al nič ti ne morem pomagati.
Hočem pa ti dober svet dati:
Tam kjer bili prvi so kri-

stjani,
Tam na gori duplja je pro-

storna,
In puščavnik star živi u duplji,
Angel nosi vsaki dan mu jesti.
Ak ne more ti ta pomagati —
Družega ne vem ti sveta dati“.

Papežu se lepo je poklonil,
Plašč poljubil mu je pozlačen,
Rimsko mesto hipoma zapustil,
Usede se na konjiča svoga,
Ino jezdi prot' izhodu solnea.
Popotaval tri dni čez puščave,
Tri dni jezdil je čez gojzde

tamne.
Zasvetilo ko je rano solnce,
Vidi skalo ovito z beršljinom,
Stanovanje starega meniha.
Pred njo leva silna sta ležala,
Varha koč od Boga poslana.
Ko sta čula, da nekdo se bliža,
Zarjoveta kakor grom v oblacih.
Spenja belic se na zadnje noge.
Mniha kliče 'z gerla vsega

Janko:
„Duša božja, stari eremite!
Pridi 'z koč, potolaži leva!“
Glas meniha pade na ušesa,
Pa ustane gre iz svoje koč.
Brada bela visi mu do pasa.
Migne z roko levoma serdit' ma.
„Kaj tu iščeš, neznani mla-

deneč?
Al' zašel si, pravo pot iz-

grešil?“
Odgovarja staremu menihu:
„Zašel nisem, pota ne iz-

grešil,

(Dalje sledi.)

K vam peršel sem iz dežele
daljne.

Pozdravi vas sveti oče papež,
Prosi vas, da vi mi pomagajte!“
Janko skoči na tla s konja belca,
Priveže ga za vejo drevesa.

Sedeta pred skalo v hladno senco.
Stari vpraša, odgovarja Janko.

Vse pove mu od kraja do konca,
Česar išče, kaj se je zgodilo.
Z roko suho si opira glavo.

Vse posluša kar mu Janko pravi.
Dolgo misli, sivo glava maja,
Dolgo misli z rahlim glasom počne:

„Posel težak z vragom se boriti!
Izprosi vse je lože Boga.

Kakor vragu las 'z glave uzeti.
Bog sam vé, nemorem te rešiti“.

Oblediste Jankotu ličesi,
Mlade oči solz so grenkih polne,
Trese ves se, kakor tanka šiba.
Tiho zdihne 'z globočine serca:

„Na vsem svetu ni pomoči za
me“.

Pogleduje ga puščavnik milo,
Pa tolaži z dobro ga besedo:

„Ne obupaj, še je pomoč za-te!
Blizo v gojzdu tamnem je raz-

bojnik,
Ki z vragom vikšim je botrinja.

Zagovoril se hudič je terdo,
Da bo storil, kar bo želel ropar.

Zagovoril ropar se je terdo,
Da bo storil vse po volji vraga.

Prikupiti roparju se moraš.
Dete eno le ima razbojnik,
To je gluho, mutasto in hromo.

Na! mazilo, da pomažeš dete,
Ino zdravo bo ko serna v gori“.

Pod rujavo kuto seže stari,
Ino da u školkji mu mazilo.

S kterim rana vsaka se ozdravi.
Ko začela noč je postajati,

V koč gresta, da počije Janko.
Legel je na mahnato posteljo,

Sladko spal do belega dneva.
Vso noč molil je stari puščavnik,

Lepo molil do jutranje zore.
Kadar zmolil, Jankota pokliče,

Da ga spremi, pravo pot mu kaže.
Janko zdravi hitro se iz spanja,

Umije si lice s hladno vodo,
Belca prime za berzde sreberne,

Za menihom po stezi gre ozki.
Ko že daleč bila sta od koč,

Se ustavi svetitelj puščavnik.
Še uči ga rabiti zdravilo,

K roparju mu pravo pot pokaže:
„Derži vedno leve se stezice,

Clo do vrat te bode pripeljala.
Idi z Bogom, da si srecen Janko!

Zdaj verniti spet domu se mo-

ram“.

Slovo od mojih prijatlov na Štajarskem.

Višji poklic me je odpeljal iz mile moje domovine v drugo deželo, tudi drago in ljubo. Vendar s težkim sercom sem zapustil tiste kraje, kjer je zibelka moja tekla, kjer počivajo moji ljubi stariši, kjer sem preživel vesele čase mladosti. Bitko mi je bilo Ormuž in Ormužane zapustiti, kjer sem skoz poltretje leto toliko prijaznost vžival, da je vse svoje žive dni pozabil ne bom. Ker pa ni bilo mogoče toliko časa si odtergati, da bi bil, kakor sem želel, se osebno poslovil od vsih svojih ljubih prijatlov in znancev, naj to pismo velja vsem za preserčno slovo! Oglašil pa se bom, če Bog dá, iz drage horvaške zemlje tudi prihodnje večkrat v „Novicah“ *). Z Bogom krasna štajarska dežela! z Bogom mila domovina!

Iz Pregrade poleg Krapine.

Franjo Hrašovec.

*) Nam bo jako drago.

Vred.